

4 noiembrie - 10 noiembrie

Adam și Isus

Textul de memorat: „Deci fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.” (Romani 5:1,2)

Apostolul Pavel a scris că îndreptățirea, sau acceptarea din partea lui Dumnezeu, vine numai prin credința în Isus Hristos, deoarece numai neprihănirea Sa este suficientă „ca să putem sta în picioare” înaintea Domnului nostru. După ce arată că mântuirea este numai prin credință, și nu prin fapte, chiar și pentru un om tot atât de „neprihănit” ca Avraam, face un pas înapoi și privește la imaginea de ansamblu - la cauzele păcatului, suferinței și morții și la soluția care se găsește în Hristos și în ce a făcut El pentru neamul omenesc.

Prin căderea unui singur om, Adam, toți oamenii au suferit condamnarea, înstrăinarea și moartea. Prin biruința unui singur om, Isus, toți oamenii au primit iertarea, acceptarea și viața. Prin credința în Isus, raportul păcatelor lor și pedeapsa meritată pentru ele pot fi iertate, șterse pentru totdeauna.

Apostolul Pavel îl pune pe Adam în contrast cu Isus, arătând că Hristos a venit să îndrepte ce a stricat Adam și că, prin credință, victimele păcatului lui Adam pot fi salvate prin Isus, Mântuitorul. Toate aceste lucruri pot fi realizate pe baza jertfei înlocuitoare a lui Hristos. Fiecare om, iudeu sau dintre neamuri, poate fi mântuit prin Isus, care a obținut cu sângele Său îndreptățirea pentru toți cei care îl primesc.

Subiectul acesta merită cu siguranță dezvoltat, deoarece el constituie fundamentul tuturor speranțelor noastre.

Duminică, 5 noiembrie – Îndreptățit prin credință

1. Redă pe scurt mesajul lui Pavel din Romani 5:1-5. Ce lecție personală poți desprinde de aici?

Textul original nu spune „fiindcă suntem socotiți neprihăniți” ci „am fost socotiți neprihăniți”. Verbul grecesc exprimă o acțiune încheiată. Noi am fost declarați neprihăniți sau considerați neprihăniți, nu prin vreo faptă a Legii, ci prin Isus Hristos. Viața desăvârșită trăită de Isus pe pământ și ascultarea Sa desăvârșită de Lege au fost puse în contul nostru.

În același timp, toate păcatele noastre au fost puse asupra Lui și, în felul acesta, noi putem fi scutiți de pedeapsa pe care o merităm. Pedeapsa a căzut asupra lui Hristos pentru noi, în locul nostru, așa încât nu mai este necesar să o suferim. Există oare o veste mai bună pentru păcătos?

Nu putem decât să „ne bucurăm” (versetul 2) în această speranță! Dar să ne bucurăm chiar și în necaz? Da, oamenii îndreptățiți se pot bucura în necaz, deoarece și-au pus credința în Isus Hristos. Ei au încredere că Dumnezeu va avea grijă ca toate lucrurile să fie spre binele lor. Ei consideră că este o cinste să sufere pentru Hristos. (Vezi și 1 Petru 4:13.)

Observați, de asemenea, seria de efecte din Romani 5:3-5.

1. *Răbdare*. Cuvântul grecesc *hupomone* înseamnă „perseverență”. Este vorba despre perseverența pe care o dezvoltă necazul în cel care își păstrează credința și nu își pierde speranța în Hristos, nici chiar atunci când trece prin încercări și suferințe grele.

2. *Biruință*. Cuvântul grecesc *dokime* înseamnă „care este aprobat”; de aici, „caracter” sau, mai precis, „caracter aprobat”. Cel care suportă cu perseverență încercările își formează un „caracter aprobat” de Dumnezeu.

3. *Nădejdea*. Perseverența și aprobarea dau naștere în mod firesc speranței - speranței găsite în Isus și în făgăduința mântuirii prin El. Atâta timp cât rămânem atașați de Isus în credință, pocăință și ascultare, avem toate motivele să sperăm.

Care este cea mai mare speranță a ta? Poate ea să se împlinească prin Isus? Are șanse să se împlinească? Dacă nu, ești sigur că este bine să-i acorzi atâta importanță?

Luni, 6 noiembrie – Pe când eram noi încă păcătoși

2. Ce ni se spune în Romani 5:6-8 despre caracterul lui Dumnezeu și de ce sunt aceste lucruri o sursă de speranță pentru noi?

După ce Adam și Eva au călcat cerința divină în mod rușinos și fără motiv, Dumnezeu a făcut primii pași spre împăcare. Încă de atunci, El a luat inițiativa, punându-le oamenilor la dispoziție o cale de mântuire și invitându-i să o accepte. „Când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său...” (Galateni 4:4).

3. Ce ni se spune în Romani 5:9?

În ajunul plecării israeliților din Egipt, sângele pus pe ușorii caselor i-a ocrotit pe întâii născuți ai evreilor de pedeapsa care a căzut asupra întâilor născuți ai Egiptului. La fel, sângele lui Isus Hristos garantează că omul care a fost îndreptățit și rămâne în starea aceasta, va fi protejat de mânia lui Dumnezeu când El va eradica păcatul, la sfârșitul timpului.

Unii nu pot înțelege cum este posibil ca un Dumnezeu iubitor să manifeste mânie. Dar El manifestă mânie tocmai pentru că *ne iubește*. Cum ar putea Dumnezeu, care iubește lumea, să nu Se mânie din cauza păcatului? Dacă ar fi indiferent față de noi, nu l-ar păsa de tot ce se întâmplă aici. Privește în jur și observă efectele păcatului asupra lucrurilor create de El. Cum ar putea Dumnezeu să nu Se mânie din cauza acestor rele și acestor devastări?

4. În afară de faptul că suntem mântuiți, ce alte motiv de bucurie avem? Romani 5:10,11

Unii comentatori consideră că în versetul 10 se face referire la viața pe care a trăit-o Hristos pe pământ, în care și-a dezvoltat un caracter desăvârșit, pe care, acum, Se oferă să ni-l atribuie nouă („vom fi mântuiți prin viața Lui”). Deși este adevărat că viața Sa desăvârșită este pusă în contul nostru, Pavel pare să pună accentul pe ideea că, deși a murit, Hristos a înviat și trăiește veșnic (vezi Evrei 7:25). Noi suntem mântuiți, pentru că El trăiește. Dacă ar fi rămas în mormânt, speranțele noastre ar fi pierit odată cu El. Versetul 11 continuă să prezinte motivele pe care le avem de a ne bucura în Domnul datorită lucrurilor pe care le-a făcut Isus pentru noi.

Marti, 7 noiembrie – Prin păcat a intrat moartea

Moartea este cel din urmă dușman al nostru. Când l-a creat pe om, Dumnezeu a plănuit ca el să trăiască veșnic. În general, oamenii nu-și doresc să moară; doresc acest lucru numai când suferă și trec prin necazuri foarte mari. Moartea este contrară naturii noastre. Aceasta pentru că am fost creați să trăim veșnic. N-ar fi trebuit să cunoaștem moartea.

5. Citește Romani 5:12. Ce afirmă Pavel aici? De ce este utilă această explicație?

Comentatorii au dezbătut acest pasaj biblic mai mult decât pe oricare altul. Probabil pentru că ei „încearcă să folosească acest pasaj în alte scopuri decât cele intenționate de Pavel” (*Comentariul biblic AZȘ*, vol. 6, p. 529).

Un aspect asupra căruia nu se pot pune de acord este următorul: Cum anume a trecut păcatul lui Adam asupra posterității lui? Descendenții lui poartă o parte din vina păcatului lui Adam ori sunt vinovați înaintea lui Dumnezeu din cauza propriilor păcate? Unii au încercat să găsească răspunsul din acest text, însă aici Pavel nu se ocupă de subiectul acesta, ci accentuează din nou ce declarase mai înainte: „Căci toți au păcătuit” (Romani 3:23). Este necesar să recunoaștem că suntem păcătoși, deoarece numai în felul acesta ne vom da seama că avem nevoie de un Mântuitor. Aici, Pavel a încercat să-i conștientizeze pe cititori de cât de rău este păcatul și

de ceea ce a adus el în lume, prin Adam. Iar apoi arată ce ne oferă Dumnezeu prin Isus, ca unic remediu pentru tragedia abătută asupra lumii noastre prin păcatul lui Adam.

Totuși textul acesta doar identifică problema (moartea în Adam), nu prezintă și soluția (viața în Hristos). Unul dintre aspectele cele mai importante ale Evangheliei este acela că moartea a fost „înghițită” de viață. Isus a trecut prin porțile mormântului și i-a rupt legăturile. El spune: „Eu sunt Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților” (Apocalipsa 1:18). Isus deține cheile și vrăjmașul nu mai poate să își țină victimele în mormânt!

Ce experiențe ai avut în legătură cu realitatea și tragedia morții? în fața acestui vrăjmaș necruțător, de ce avem nevoie de o speranță venită de la Dumnezeu și nu de la oameni?

Miercuri, 8 noiembrie – De la Adam la Moise

6. De ce moartea, ca o consecință a păcatului, „a domnit” chiar și „înainte de Lege”? Romani 5:13,14

Expresia „înainte de Lege” este așezată în paralel cu expresia „de la Adam până la Moise”. Este vorba aici despre perioada de la geneza lumii la Sinai, premergătoare prezentării *într-un cadru oficial* a regulilor și legilor sistemului israelit, din care făceau parte și Cele Zece Porunci.

„Înainte de Lege” înseamnă „înainte de prezentarea detaliată a cerințelor lui Dumnezeu în legile date israeliților la Sinai”. Păcatul a existat și înainte de Sinai. Cum să nu existe? Minciuna, uciderea, adulterul și idolatria nu au fost păcate până atunci? Desigur că au fost.

Însă, înainte de Sinai, oamenii aveau în general o revelație limitată a lui Dumnezeu, dar aveau suficiente cunoștințe ca să poată fi trași la răspundere pentru faptele lor. Dumnezeu este drept și nu va pedepsi pe nimeni pe nedrept. Așa cum subliniază Pavel, oamenii de dinainte de Sinai au cunoscut moartea. Moartea a trecut asupra *tuturor*. Ei nu au păcătuit împotriva unei porunci enunțate în mod explicit, dar au păcătuit totuși. Au beneficiat de revelația lui Dumnezeu din natură, dar nu au primit-o și s-au făcut astfel vinovați. „în adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit de la facerea lumii... Așa că nu se pot dezvinovăți” (Romani 1:20).

7. Cu ce scop S-a descoperit Dumnezeu mai clar în „Lege”? Romani 5:20,21

Învățăturile date pe Sinai au cuprins Legea morală, deși ea existase și înainte. Însă atunci a fost scrisă și proclamată pentru prima dată, conform Bibliei.

Când au început să se compare cu cerințele divine, israeliții au descoperit că erau foarte departe de împlinirea lor. În acest sens s-a înmulțit greșeala. Ei și-au dat seama cât de mult păcătuiseră. Scopul unei asemenea descoperiri a fost acela de a-i ajuta să înțeleagă că au nevoie de un Mântuitor și să accepte harul oferit cu atâta bunăvoință de Dumnezeu. Așa cum am menționat mai înainte, credința adevărată din Vechiul Testament nu a fost legalistă.

Ce îți spun legile din țara ta despre concepția oamenilor despre bine și rău? Dacă legile umane pot realiza acest lucru, ce putem spune despre Legea lui Dumnezeu?

Joi, 9 noiembrie – Isus, al doilea Adam

8. Ce contrast ne este prezentat în Romani 5:18,19? Ce speranță avem în Hristos?

Tot ce am primit de la Adam este sentința de moarte. Dar Hristos a intervenit și a pășit pe terenul unde căzuse Adam și a trecut toate testele în locul omului. El a reparat eșecul lui Adam și căderea sa rușinoasă și astfel, ca înlocuitor al nostru, ne-a pus pe noi pe un teren privilegiat înaintea lui Dumnezeu. De aceea, Isus este „Cel de-al doilea Adam”.

„Al doilea Adam a fost un agent moral liber, răspunzător pentru comportamentul Lui. Înconjurat de influențe deosebit de subtile și amăgitoare, El S-a aflat într-o situație mult mai puțin favorabilă decât primul Adam pentru a trăi o viață fără păcat. Dar, deși a trăit în mijlocul celor păcătoși, El S-a împotrivit fiecărei ispite de a păcătui și Și-a păstrat nevinovăția. El a fost tot timpul fără păcat.” - Comentariile Ellen G. White în *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 6, p. 1074

9. Ce deosebiri între consecințele faptelor lui Adam și ale faptelor lui Hristos sunt prezentate în Romani 5:15-19?

Observă termenii așezați în opoziție: moartea și viața; neascultare și ascultarea; osânda și hotărârea de iertare; păcatul și neprihănirea. Isus a venit și a reparat tot ce a stricat Adam!

De asemenea, este interesant că, în versetele 15-17, cuvântul „darul” apare de cinci ori. De cinci ori! Ideea este simplă: Pavel subliniază că îndreptățirea nu este câștigată, ci este oferită în dar. Este ceva ce nu merităm. Ca să intrăm în posesia unui dar, nu facem decât să întindem mâna și să-l luăm. La fel și aici, nu trebuie decât să-l cerem prin credință.

Care a fost cel mai frumos dar pe care l-ai primit vreodată? De ce îl consideri cel mai frumos? L-ai apreciat mai mult pentru că l-ai primit și nu l-ai procurat prin eforturi proprii? Ar putea darul acela să se compare câtuși de puțin cu tot ce am primit în Isus?

Vineri, 10 noiembrie – Un gând de încheiere

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Divina vindecare*, cap. „Ajutor în viețuirea zilnică” ed. 2014, pp. 463-466; *Solii alese*, cartea 1, cap. „Hristos, centrul soliei”, ed. 2012, pp. 331-332; *Patriarhi și profeți*, cap. „Ispitirea și căderea”, ed. 2015, pp. 50-53.

„Mulți sunt înșelați cu privire la starea inimii lor. Ei nu-și dau seama că inima lor firească este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea. Ei se îmbracă în propria neprihănire și sunt mulțumiți cu atingerea unui standard omenesc al caracterului, un standard fixat de ei.” - Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, p. 280

„Care este o icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să vină (5:14). În ce sens este Adam o icoană preînchipuitoare a lui Hristos? Așa cum Adam s-a făcut o pricină de moarte pentru urmașii lui, cu toate că ei nu au mâncat din pomul interzis, tot ia fel Hristos S-a făcut Dătătorul neprihănirii pentru cei care sunt din El, cu toate că ei nu au câștigat vreo neprihănire; căci prin Cruce, El a obținut [neprihănirea] pentru toți oamenii. Icoana preînchipuitoare a păcatului lui Adam este în noi, fiindcă noi murim ca și cum am fi păcătuit la fel ca el. Icoana preînchipuitoare a lui Hristos este în noi, fiindcă noi trăim ca și cum am fi îndeplinit toată neprihănirea la fel ca El.” - Martin Luther, *Commentary on Romans*, pp. 96-97

BIBLIA ȘI CARTEA PROFETI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Ezechiel 37-43

1. Unde avea să fie locul de înmormântare al lui Gog?
2. Cu câte fețe era reprezentat fiecare heruvim care împodobește templul din viziunea lui Ezechiel?
3. Câți coți măsoară fața templului din viziunea lui Ezechiel?
4. Ce reacție avea să aibă casa lui Israel când Ezechiel avea să le prezinte planul noului templu?

Profeți și regi, capitolul 45

5. Ce influență au avut murmurarea și nemulțumirea asupra minții multora dintre clăditorii templului?